

Ocults: el ritme ràpid del rock català

Entrevista a Antoni Nicolau, ànima del grup mallorquí Ocults, que, amb l'edició del seu tercer disc, *Mallorca sempre!*, es consoliden en el panorama del rock en català. Els fills pròdigs del rock mallorquí esperen saltar a la Catalunya peninsular ben aviat.

Angels Cases (saxo), Jaume Nicolau (baix), Biel Ferrer (bateria) i Antoni Nicolau (guitarra, veu i teclat), són els components d'Ocults, que acaba de traure el seu tercer disc —i segon elapè— titulat *Mallorca sempre!*, que significa la seva consolidació definitiva en el camp del rock català. Per parlar d'aquest nou treball i del grup, hem entrevistat Antoni Nicolau, autèntica ànima d'aquest grup revelació en el panorama musical mallorquí.

—Toni, conta'ns una mica la història del grup.

—El grup va començar l'any 1985, amb el nom d'Ocultos. La nostra intenció des del primer moment era la de ser músics, poder viure de la música. A partir d'aquí, ens plantejàrem de quina manera podíem fer-ho i l'única, en aquell moment, era montar un grup *verbenero* i tocar pels pobles en revetlles i festes. Nosaltres, però, el que volíem fer era rock i per això ens inventàrem un producte, que consistia a fer versions de grups que nosaltres crèiem que en aquell moment era important que es consagressin, perquè pensàvem que era bàsic que la gent comencés a donar importància al rock en castellà enfront del rock fet en anglès. Gràcies a aquestes actuacions vam guanyar alguns diners, que ens permeteren d'entrar en un estudi per fer un disc. Pensàvem, com la majoria de grups d'aquí, que el futur era poder arribar a Madrid i enregistram un primer mini-elapè amb sis temes, dels quals tres eren en castellà i tres en català. El resultat va ser molt confús. La gent feia molt de cas quan

fèiem versions de grups coneguts, com Siniestro Total, Kortatu, La Polla Records... i, en canvi, els temes propis, exceptuant-ne un o dos que havien sonat a la ràdio, no tenien èxit.

—¿A partir d'aquí decidiu cantar en català?

—No, un any després d'aquest primer disc, n'enregistràrem un altre, amb set temes i el presentàrem a unes quantes companyies independents de

Madrid. N'hi va haver una que semblava interessada a editarlo, però ens cansàrem d'esperar. Això, juntament amb el que t'he explicat abans, va provocar una greu crisi que va estar a punt d'acabar amb el grup. I començàrem una altra vegada de zero; decidírem que només actuaríem a revetlles i festes i que quan jo tornés de Madrid, on estava estudiant, enregistraríem un *single* que ens servís de promoció perquè ens contractessin.

Estant a Madrid, vaig pensar quin tipus de música es podia fer per al públic mallorquí, i el primer que vaig pensar era que se li havia de parlar en la seva llengua. Després, com a temes, vam pensar en l'ecologia i el nacionalisme. Es així com va sortir el *Pa amb oli nacional*. Per completar el disc pensàrem en una versió i no sabíem si posar *Mi carro* o *Madrecita*. Quan vaig tornar a Mallorca vaig trobar que el meu germà també havia treballat pel seu compte. Pensàrem

en la possibilitat de fer un elapè, férem algunes cançons més i l'enregistràrem...

—...I la resposta del públic va ser molt bona.

—Sí, ens trobarem amb la grata sorpresa que a Mallorca hi ha un sector de joves, que cada dia va a més, que viuen el nacionalisme. A més, això va coincidir amb el boom del rock en català.

—¿Us va sorprendre l'èxit obtingut amb l'elapè Pa amb oli nacional?

—Sí, tot va ser molt ràpid, l'enregistrament del disc, l'èxit... Per primera vegada sentim que allò que feim té un espai dins l'espectre social.

—Un any després d'aquest èxit traieu un altre elapè, Mallorca sempre!, més treballat i millor

acabat. Parla'ns una mica d'aquest disc.

—Per començar he de dir que el pressupost d'aquest elapè és el doble del de l'anterior; també hem pogut disposar de més temps per enregistrar-lo, cosa que ens ha permès els millors acabats.

—En aquest disc hi incloeu una cançó d'en Lluís Llach, País petit; per quina raó?

—La veritat és que no som seguidors d'en Lluís Llach; som d'una generació posterior a la que seguia la Nova Cançó. Però un dia vaig escoltar aquesta cançó a la ràdio i em va agradar molt la lletra, perquè m'hi sentia molt identificat. A partir d'aquí, vaig comprar-me el disc on sortia i la vaig versionar.

—¿Sabeu què pensa Lluís Llach d'aquesta versió?

—Segons ens han dit va quedar molt sorprès i se sentia molt orgullós que un grup mallorquí versionés una cançó seva després de tants anys d'haver-la fet.

—Un dels components

més originals del Mallorca sempre! és que les lletres i els crèdits del disc surten publicats en un fanzine; ¿com va sorgir la idea?

—Un dia que havíem d'actuar en un institut els professors ens van oferir de coordinar un concurs de còmics basats en les nostres cançons; després vam triar els dibuixos que més ens agradaven i així va sortir aquest fanzine.

—Ocults no ha estat un grup molt promocionat, ni per les institucions ni pels mitjans de comunicació.

—Això és un problema general de tots els grups d'aquí. Tant les institucions com certs mitjans de comunicació ens ignoren.

—¿Creus que es pot parlar d'un moviment musical anomenat rock català?

—El que sí que et puc dir és que es parla de rock català i això té un seguit de conseqüències positives, com per exemple que surtin infinitat de grups que s'hi afegeixen i que, gràcies a tota aquesta moguda, alguns, els millors, aconseguiran entrar en les grans llistes d'èxits.

—Vosaltres pertanyeu al que podríem anomenar moguda manacorina, ja que a la comarca de Manacor en els darrers anys han aparegut molts grups; ¿a què es deu aquesta proliferació en aquella zona concreta de Mallorca?

—Crec que a Manacor sempre hi ha hagut una certa tradició musical, que fa que quan ets petit pensis: "Si aquests són d'aquí i canten, jo també ho puc fer".

—D'entre tots aquest grups n'hi ha alguns que comencen a fer les seves cançons en català, però que no s'acaben de decidir a fer-hi tot el repertori; ¿què els diries?

—Cantar en català té moltes més limitacions que fer-ho en castellà o en anglès, però crec que un ha de cantar en l'idioma en què pensa i, a més, s'ha demostrat que és possible

triumfar en català. D'altra banda, pens que la movida madrilenya promoguda per algunes institucions era una forma de promocionar la llengua castellana, en detriment de les altres llengües de l'estat. Va ser una mica crear un model per a ser imitat pels grups de la "periferia".

—¿Quin tipus de públic té Ocults?

—Majoritàriament jove, molt jove, inclús hi ha gent de catorze i quinze anys.

—¿Sou un grup compromès?

—Sí, pens que Ocults ha passat aquella època de tocar per passar-ho bé i ha assolit un grau de maduresa en el qual es planteja construir alguna cosa. Això exigeix que ens definim, que prenem una postura clara en aspectes com la política, l'economia...

—Una de les vostres cançons diu: "... I pensar que el govern electe Canellas no fa res, res de res..." Ara ha tornat a guanyar i per majoria absoluta...

—No comment, que diria aquell.

—¿Quin és el principal problema de Mallorca?

—Jo crec que la massificació urbanística. El que s'està fent és insostenible, la nostra dependència del turisme és cada vegada major; això provoca un gran desequilibri en altres sectors. Continuar així significa hipotecar el futur de l'illa. S'hauria de potenciar un major equilibri entre sectors, però desgraciadament no es fa.

—¿Quins són els vostres projectes de futur?

—De moment, tocar arreu dels Països Catalans; tenim molta curiositat per saber com és el públic del Principat i del País Valencià, sobretot, el de comarques, que sol ser més obert a tot allò que no respon a uns models imposats. Encara que, evidentment, ens faria molta il·lusió poder tocar a Barcelona o a València.

—¿Mallorca sempre?

—¡Mallorca sempre!

Tomeu Martí

